DE DUBBELE VERRASSING

ZONDAGSSCHOOL.

DOOR

E. Gerdes.

LEIDEN - A. W. SIJTHOFF.

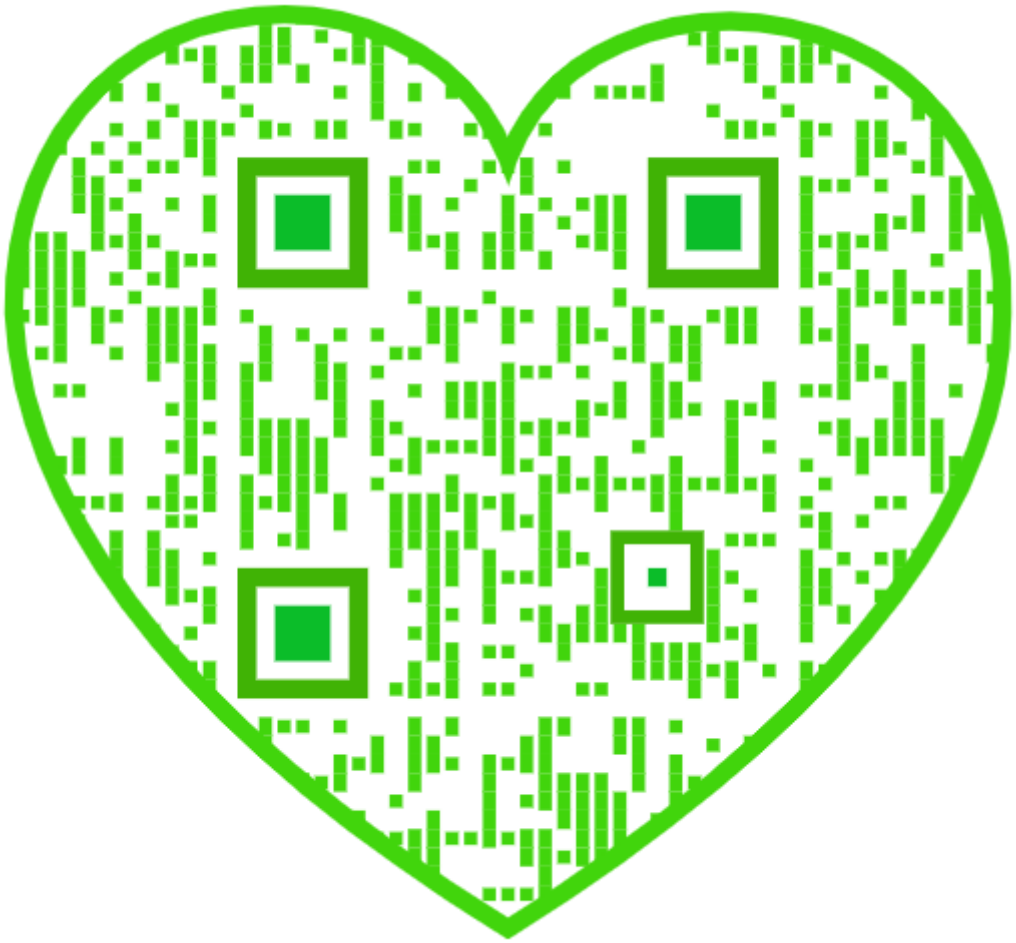

'85=6801
OK
Ger.da

DE DUBBELE VERRASSING.

DE DUBBELE VERRASSING

door

E. GERDES.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

DE DUBBELE VERRASSING.

I.

MICO EN EDUARD.

In eene zekere stad woonden mijnheer en mevrouw Ellendoorn met hun eenigst dochtertje Mico. Zij was de aanvalligheid zelve, verschafte hare ouders vele vreugde en was een zeer gewillig en allerliefst meisje. Zij zat dien avond, waarop dit verhaal begint, alleen in de huiskamer, want hare ouders waren uitgegaan. Zij dronk een kopje water en melk, en at een kadetje, wat hare moeder lekker voor haar had klaar gemaakt. Daar komt de meid binnen en herinnerde Mico, — die aan een kraagje was begonnen te borduren — dat Mico vóór dat hare moeder

te huis kwam, reeds in bed moest liggen. Mico, die zoo als ik u gezegd heb, niet onwillig was, legde terstond haar borduursel weg en wipte toen vergezeld van de meid naar de slaapkamer. De kamer waar Mico's ledikant stond, had het uitzicht op eenen mooien tuin. In dien tuin stonden vele schoone boomen, waar vele lekkere vruchten aan hingen.

Nu zullen zeker eenige mijner lezers vragen, waarom de ouders uitgegaan waren en tegen Mico gezegd hadden, dat voor dat zij te huis kwamen, Mico reeds in bed moest liggen?

Luistert maar, ik zal het u vertellen.

Mico zoude juist morgen haren elfden geboortedag vieren, en nu hadden vader en moeder met elkander afgesproken wat zij doen zouden, om Mico eens een pleizier te doen. Zij gingen nu uit, en gij raadt niet waarheen.

Zij gingen in den eersten den besten winkel en kochten een boel moois voor Mico, en wat dit was zal ik u naderhand vertellen. Maar Mico's ouders gingen niet alleen uit om wat voor Mico te koopen, maar zij wilden ook de ouders van Mico's neefje, Eduard, gaan bezoeken. Dit neefje was tien jaren oud, en was een zeer aardige jongen, die veel goeds deed aan de armen. Onder anderen had hij twee busjes. In deze busjes spaarde hij al het geld op, dat hij krijgen kon en deelde het dan uit. Het eerste busje was voor de Heidenen en het tweede voor eene arme weduwe met vier kinderen, twee meisjes en twee jongens. De oudste knaap dier weduwe was dertien jaren oud, en was een frissche gezonde jongen. Hij wilde zoo gaarne zeeman worden op een mooi groot schip, maar de arme jongen bezat geene uitrusting, dat wil zeggen hij had geene kleederen genoeg om eene verre zeereis mede te maken. Dit bedroefde den jongen Karel (zoo heette hij) wel zeer, maar hij moest zich in zijn lot schikken.

Maar hoe denkt gij dat Eduard aan al dat geld kwam?

Eduard kreeg alle weken van zijne ouders een kwartje, om pennen, potlooden, papier en andere dingen te koopen, die hij noodig had. Maar hij behield van elk kwartje een dubbeltje en deed dit in de armbusjes. Ook als zijne ouders visite hadden, ging hij met zijne busjes rond, voor de Heidenen of voor de arme weduwe, zoodat hij wel veel geld bij elkaâr kreeg, maar dat toch nog niet toereikende was om aan zijne wenschen te voldoen. Hij wilde name-

lijk zooveel geld vergaderen, dat Karel, de zoon van de arme weduwe, kleederen kreeg om naar zee te kunnen gaan. Maar zoo veel geld kon Eduard niet bij elkander krijgen, en dit speet hem zeer.

Op zekeren dag spraken Mico's vader en moeder te zamen over Eduard en de zoon der arme weduwe. Mico was ook in het vertrek en konde alles goed verstaan wat hare ouders zeiden. Toen zij nu hoorde hoe graag Karel naar zee wilde, maar niet kon, wijl hij gebrek aan kleêren had, en ook hoorde hoeveel moeite Eduard deed, om dien armen jongen te helpen, dacht zij bij zich zelve: ik wil Eduard eens in die zaak ondersteunen en hem verrassen. Zij begon nu vlijtig kousen te breien, haakte mutsen en borduurde kraagjes. Toen zij nu veel had, ging zij naar hare ouders en vertelde hun wat zij doen wilde. Daar waren zij zeer verblijd over, en moedigden Mico aan, maar vlijtig voort te gaan. In het einde der maand had Mico dan ook al zeer veel gebreid en geborduurd. Zij ging nu naar hare nichtjes en vriendinnetjes, maakte van alles een klein loterijtje, zoodat zij vijf en twintig gulden bij elkander kreeg, waarmeede zij Eduard en Karel kon helpen. Maar zij wilde dit geld zoo maar niet geven; zij dacht: kom, ik wil Eduard eens verrassen. En hoe zij dit deed, zal ik u later vertellen.

II.

DE VERRASSING.

Toen nu Mico des morgens ontwaakte, scheen de zon reeds vriendelijk door de ruiten, en Mico kon het nu niet langer in bed uithouden. Zij stond dan ook spoedig op, en kleedde zich aan. Maar vooraf echter boog zij zich voor den Heer neêr. Zij dankte Hem dat Hij haar deze elf jaren zoo getrouw had bewaard. Er waren in deze elf jaren zoo vele kinderen gestorven, maar de Heer had haar en hare ouders trouw verzorgd. Ook vroeg zij Hem om Zijnen zegen over dezen dag, en vooral om haar toch tot een zeer lief kind te maken.

Nu liep zij zoo gauw zij kon, naar de huiskamer. Vóór het ontbijt werd zij door haren vader en hare moeder met zegenwenschen overladen en kreeg een boël presentjes,

zooals eene mooie jurk, een Nieuw-Testamentje, een mooi zijden dasje, een paar handschoenen en nog andere dingen. Gij kunt begrijpen hoe Mico blij was. Hierna werd er ontbeten en las haar vader uit den Bijbel voor; vervolgens werd er gezongen en gedankt.

Het was de gewoonte van Mico om des morgens na het ontbijt in den tuin te gaan, en haar tuintje te begieten. Dat ging zij dan ook nu doen, vulde haren gieter met water, liep naar den tuin en begoot de bedden. Middelerwijl zij zoo aan het gieten was, merkte zij dat er iets in haar tuintje gebeurd was, want het tuintje was geheel anders geworden, als zij het gister avond verlaten had. Zij keek overal rond, liep een eindje verder en .... wat zag zij dra? Een groot bed met schoone rozeboompjes. „Wel!" dacht zij bij zich zelve, „wat is dat? Hoe komen die roosjes hier? Zij zijn immers nog niet hier geweest." Terwijl zij de schoone roosjes stond te bewonderen, zag zij tusschen de roosjes door een papiertje vallen. Terstond raapte zij het op en las de volgende woorden: „Voor mijn lief nichtje Mico, op haar elfden verjaardag, van haar neefje Eduard."

Terwijl zij dacht „wat is Eduard toch een lieve jongen!" kwam Eduard meteen achter de roosjes vandaan en hield in zijne handen een groot bord met aardbeien. Nadat hij haar geluk gewenscht had met haren geboortedag, gaf hij haar deze lekkere vruchten ten geschenke. Dat was eene groote verrassing voor Mico en zij bedankte haar neefje zeer. Nu ging zij naar hare ouders en vertelde hun alles wat Eduard gezegd en haar gegeven had. Ook verzocht zij hare ouders om eens met haar in den tuin te gaan. En toen zij dit deden, liet Mico mijnheer en mevrouw Ellendoorn al de mooie roosjes en de lekkere aardbeien zien, die Eduard haar geschonken had.

Maar hoe denkt gij dat Eduard in den tuin gekomen was? Hij kwam toch maar niet zoo uit de lucht vallen? Neen. De ouders van Eduard woonden net aan het einde van de laan, waar mijnheer Ellendoorn's tuin was. Nu was Eduard reeds vroeg in de morgen de laan uitgeloopen met eenige rozepotjes bij zich; was door het kleine hekje ingegaan en zoo in de tuin gekomen. Toen had hij de rozepotjes in den grond geplant en was daarna weêr naar huis gegaan om de aardbeien te halen, en had zich zoo achter de rozen stilletjes verborgen, wach-

tende tot dat Mico in den tuin zou komen. Hij had Mico dus zeer verrast, maar Mico dacht bij zich zelve: „wacht maar, ik zal u ook wel verrassen."

III.

BLIJDSCHAP EN DANKBAARHEID.

Mico zoude des middags een partijtje hebben, waarop hare neefjes, nichtjes en een paar vriendinnetjes zouden komen.

Intuschen hadden mijnheer en mevrouw Ellendoorn een plan gemaakt, waarvan Mico niets wist. Vader en moeder hadden met blijdschap opgemerkt dat Mico zoo ijverig had gewerkt voor den kleinen zeeman, en dat zij zoo haar best had gedaan om den armen jongen eenige kleeding te bezorgen. Mico had het geld dat zij voor haar breien borduurwerk gekregen had aan hare moeder gegeven, en deze was daarop naar een winkel gegaan, en had, zonder dat Mico het wist, allerlei kleedingstukken voor den kleinen zeeman gekocht. Eenige goede kennissen van mijnheer Ellendoorn, die veel van Karel hielden, daar hij een lieve jongen was, en die ook zijne moeder, de arme weduwe toegenegen waren wijl zij eene vrome, godvreezende vrouw was, hadden er nog vijf en twintig gulden bijgedaan, welk geld echter apart was gehouden en waarvoor geene kleederen werden gekocht.

Mijnheer Ellendoorn was naar Karel's moeder, de arme weduwe, geweest, had haar alles gezegd, waarover die goede ziel zeer blij was, maar Karel zelf wist er niets van.

Hoe stond Karel echter te kijken toen hij een boodschap van mijnheer Ellendoorn kreeg, dat hij ook op het kleine partijtje van jongejuffrouw Mico verzocht was. De arme jongen wist niet hoe hij het had, want hij was nog maar zelden uit geweest. Zijne moeder trok hem al het mooiste goed aan, dat hij bezat — en dat was niet veel — en zóó, met roode wangen en mooi glad gestreken haar, ging Karel naar het huis van mijnheer Ellendoorn, niet wetende welk eene verrassing hem daar bereid was. De arme jongen kon niet denken dat hij zoo spoedig zijne wenschen zou verkrijgen.

Maar ook Eduard wist er niets van. Gij kunt begrijpen,

hoe deze stond te kijken toen hij Karel op het partijtje zag. Hij dacht: wat zal er nu gebeuren? Maar Mico zeide hem niets.

Toen het twaalf uren sloeg, ging Mico naar haar slaapkamertje, kleedde zich netjes aan en ging vervolgens naar de keuken om hare moeder te helpen met kopjes en schoteltjes te krijgen. Daar sloeg het halféén.

„O," dacht Mico, „nu mag ik wel alles klaar gaan zetten, want om één uur komen de gasten."

Zij gingen dan naar de tuinkamer, en maakten alles naar behooren gereed. Tegenover den schoorsteen stond een klein kastje van Mico. Daar plaatste zij altemaal mooie schotels op, met lekker eten er in. Hare moeder zette een grooten toegedekten schotel in het midden, waarvan Mico alleen wist wat er in was. Naast dat kastje stond eene mooie tafel voor haar en hare gasten. De tafel was netjes gedekt en voor iederen gast stond een bordje met eene vork er naast, klaar.

Juist toen zij alles klaar, en het serviesje naar beneden gebracht had, sloeg het één uur.

Daar wordt gescheld. Mico vliegt dadelijk naar de deur, opende en — ja waarlijk — het waren de genoodigden. Na elkander omhelsd te hebben, gingen zij allen naar de tuinkamer, waar mijnheer en mevrouw Ellendoorn reeds waren, die er veel vermaak in vonden, de kinderen te zien. Welnu, zij zouden ook veel plezier hebben, en zij smulden reeds in gedachte zóó lekker, dat het een lust was om het te aanschouwen.

Nadat de kinderen hunne kleedingstukken weggelegd hadden, gingen zij allen naar den tuin, waar Mico aan hare gasten de rozen liet zien, waarmede Eduard haar verrast had. „En strakjes," zeide zij, „zult gij ook eens proeven wat hij mij nog meer gegeven heeft."

In den tuin was een mooie schommel, en Mico had er ook allerlei spelletjes ingebracht, zooals stelten, hoepels, tollen, touwen om meê te springen voor de meisjes, en nog andere dingen. Nu eens gingen de kinderen in den tuin, tolden, hoepelden, schommelden, sprongen touwtje, en dan eens kwamen zij in den tuinkamer en aten lekkere beschuitjes met suiker. Toen zij ongeveer een uur in den tuin gespeeld hadden, riep mevrouw Ellendoorn de kinderen in den tuinkamer, waar de aardbeitjes klaar stonden.

Hé, wat werd er toen gesmuld. Vooral Karel vond ze zeer lekker, want die arme jongen kreeg zelden boterhammen met aardbeitjes.

„Zie," zei Mico, „die heeft neefje Eduard mij gegeven. Vindt gij ze niet lekker?"

„O, o! zoo lekker!" riepen al de kinderen uit.

Meest aller blikken waren op die mooie schotels, gericht, die Mico op het kastje had gezet. Wat zou daar wel in zitten? vroeg de een. Er zitten zeker pasteitjes in, antwoordde de ander. Ook vroegen zij geduriglijk aan Mico om hun toch te zeggen wat daar inzat, maar Mico wilde het nog niet zeggen. Eindelijk knikten vader en Mico elkander toe, en mijnheer Ellendoorn stond op. Nu ging hij naar het kastje, waarop aller oogen gericht waren en zette den grootsten schotel op tafel. Eduard en Karel dachten: wat zal daar wel in zijn?

„Zie Eduard," zei de heer Ellendoorn, „alles wat in dezen schotel is, is voor u, maar om het aan Karel te geven. Het is een geschenk dat Mico u bereid heeft. Gij hebt haar dezen morgen verrast, nu wil zij het u van middag doen."

Nu dekte de heer Ellendoorn den schotel op. Maar hoe verwonderd was een ieder, toen men daar vijf en twintig mooie guldens en ook een Nieuw Testamentje zag. „Zie hier," zeide de heer Ellendoorn, „mijne lieve dochter Mico had eens van Karel, die hier zit, hooren spreken, dat hij zoo gaarne naar zee wilde, maar niet kon, wijl hij geene uitrusting had. Zij wilde neefje Eduard eens verrassen, gelijk Eduard Mico gedaan heeft. Zij ging nu kraagjes borduren, kousen breien en mutsjes haken. Toen zij nu veel bij malkaar had, ging zij naar hare vriendinnetjes, maakte van alles wat zij had een klein loterijtje en kreeg vijf en twintig gulden te zamen, die geeft ze nu aan Eduard, opdat hij ze aan Karel zou geven om hem zoodanig in de gelegenheid te stellen om naar zee te gaan."

„En ziet eens wat *ik* hier heb," sprak mevrouw Ellendoorn, die met een groot pak kleeren aankwam. „Deze kleêren heeft Mico eigenlijk verdiend, want zij heeft er voor gewerkt. Het is eene kleine uitrusting voor Karel. Die vijf en twintig gulden zijn van eenige goede vrienden en het Testamentje is van ons. Wij hopen dat Karel, als hij op zee is en nu en dan tijd heeft, er veel in zal lezen, want het Evangelie is eene kracht Gods tot zaligheid voor een ieder die gelooft."

Dat was eene zeer groote verrassing zoowel voor Eduard als ook voor Karel. Eduard had gedacht, Mico des morgens met een bordje lekkere aardbeien en roosjes te verrassen, maar nu werd hij nog veel meer door Mico verrast. Dadelijk liep hij naar haar toe en kon geen woord van blijdschap en dankbaarheid uiten, maar drukte een kus op hare wang. Karel was geheel verlegen; hij wist niet wat hij denken moest. Ja, het kwam hem voor alsof hij droomde. Zooveel goedheid hier te genieten! Neen, dat was te veel. De tranen stonden hem in de oogen en hij kon niet anders doen dan eenige stamelende woorden van dankbaarheid uit te spreken.

Al de kinderen waren getroffen, maar recht blij om Karel, die nu zoo in eens uit alle verlegenheid gered was en naar zee kon gaan. Eduard gaf hem nu het geld en de kleederen uit naam van Mico en wenschte hem voorspoed en zegen toe op zijne eerste reis, die hij spoedig zou ondernemen, nu Karel eene uitrusting had.

Karel nam het geld met dankbaarheid aan en verlangde nu maar naar huis, om zijne moeder met deze blijde tijding te verrassen.

Intusschen was het al weder zoo langzamerhand tijd geworden, dat de kinderen naar huis zouden gaan. Alle schotels werden geledigd en het was met recht een smulpartijtje geweest.

Iedereen bedankte de ouders van Mico zeer voor de vriendelijke ontvangst, en allen gingen vrolijk naar huis.

Na eenige weken was Karel reeds in de gelegenheid gesteld, om naar zee te gaan. Door de bemoeiingen van Mico's en Eduard's ouders kreeg hij eenen goeden kapitein, die hem best zou behandelen.

Het Bijbeltje nam hij mede en het maakte een goeden indruk op hem, zoodat hij nu deed, waaraan hij vroeger geen lust had. Hij boog zijne knieën dagelijks voor Hem, die de Zaligmaker van zondaren is.

Geheel zijn leven was hij Mico en Eduard dankbaar en bracht hun ook iets mede uit Oost-Indië, terwijl Eduard voortging met wel te doen en zijn geld te besparen, om daarmede Zendelingen en armen te ondersteunen.